

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 109.080 van 10 juli 2002
in de zaak A. 112.677/VII-25.002**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat F. LANDUYT,
 kantoor houdende te 8730 BEERNEM,
 Bloemendalestraat 147

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXXX, van Tsjechische nationaliteit, op 9 november 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 oktober 2001 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 27 augustus 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 10 december 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 4 juni 2002 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VANDENBERGHE, die, loco advocaat F. LANDUYT, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur K. DEBERGH, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat N. DAELMAN, die, loco advocaat E. MATTERNE, verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de auditeur in zijn verslag de toepassing voorstelt van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat uit het dossier en de processtukken blijkt dat de zaak zonder verdere voorafgaande maatregelen, in een verkorte procedure, kan worden behandeld zoals voorzien door dit artikel;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 17 augustus 2001 en verklaarde zich op 20 augustus 2001 vluchteling.

1.2. Op 27 augustus 2001 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 10 oktober 2001 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing letterlijk als volgt :

"Op basis van de elementen uit uw dossier, bevestig ik de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse zaken waarbij u het verblijf op het grondgebied werd geweigerd.

Steunend op artikel 52 van de vreemdelingenwet meen ik dat uw asielaanvraag kennelijk ongegrond is.

(...)

Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

U, een Tsjechisch staatsburger van Roma-origine, verklaart uw land van herkomst omwille van onderstaande redenen verlaten te hebben. Van 1996 tot juli 1999 verbleef u met uw familie in Canada. U bent niet op de hoogte van de redenen voor dat verblijf in Canada. In Tsjechië werd u als Roma-zigeuner gediscrimineerd. Zo gebeurde het regelmatig dat de bus niet aan de bushalte stopte, en u bijgevolg te voet naar uw werk

diende te gaan. Uw vader was actief bij een Roma-organisatie in Pardubice. Hij organiseerde in dat kader allerlei activiteiten voor kinderen. Hij nam ook regelmatig deel aan betogingen tegen racisme. Na de terugkeer uit Canada kwam de politie regelmatig naar de woning van uw ouders. U kent de reden hiervoor niet. Uw vader werd regelmatig door de politie meegenomen omdat hij actief was voor de Roma-organisatie. In juni 2001 werd uw vader voor de laatste keer mee naar het politiebureau genomen. Hij werd er ondervraagd over de Roma-organisatie en werd dezelfde dag terug vrijgelaten. In december 2000 dreigden medeleerlingen uw doofstomme zus Teresa van de trap te gooien. Uw moeder diende vervolgens bij de politie een klacht in tegen de directrice van de school. In de lente van 2000 werd uw moeder thuis door de politie opgepakt en meegenomen naar het politiebureau. Daar werd ze ondervraagd over de reden van de klacht tegen de schooldirectrice, en over de activiteiten van uw vader. Verder verklaart u dat in Tsjechië aan u geen toegang wordt verleend tot discotheken en bepaalde winkels. U had in Tsjechië constant last van discriminatie en racisme. Op 20 augustus 2001 vroeg u in België de status van vluchteling aan.

Dat omwille van uw Roma-origine de bus af en toe niet aan de bushalte stopte of u de toegang ontzegd werd tot discotheken kan beschouwd worden als discriminatie maar kan niet als systematische en persoonsgerichte vervolging in de zin van de Conventie van Genève worden beschouwd. U maakt verder geen melding van andere concrete problemen die u in Tsjechië kende en baseert uw asielaanvraag volledig op de vluchtmotieven van uw ouders. De asielaanvraag van uw ouders D. J. en D. A. (O.V. 5.119.515) werd echter bedrieglijk bevonden en met een bevestigende beslissing afgesloten. Derhalve kan ook in hoofde van u onmogelijk een vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève vastgesteld worden. De door u aangebrachte documenten, i.c. een paspoort, bevestigen enkel uw identiteit, waaraan overigens niet getwijfeld werd."

Dit is de bestreden beslissing;

2.1. Overwegende dat in een eerste middel de verzoekende partij de schending inroept van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen en van de rechten van verdediging vervat in artikel 6 Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; dat de verzoekende partij stelt dat in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de beslissing die werd genomen in het dossier van haar ouders; dat, volgens haar, de rechten van de verdediging geschonden werden doordat de bestreden beslissing gebaseerd is op verklaringen en analyses van een interview waarmee zij nooit is geconfronteerd en dat zij niet heeft kunnen becommentariëren;

Overwegende dat artikel 6, §1, van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden naar luid waarvan bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde strafvervolging, een ieder het recht heeft op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie welke bij de wet is ingesteld, enkel betrekking heeft op jurisdictionele procedures en niet op administratieve procedures waarbij uitspraak wordt gedaan over een administratief beroep ingesteld tegen een beslissing over een asielaanvraag;

Overwegende verder dat de bestreden beslissing formeel met redenen is omkleed; dat de formele motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kende, aangezien ze deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt; dat de verzoekende partij dan ook geen belang heeft bij het inroepen van een mogelijke schending van de formele motiveringsplicht; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2. Overwegende dat in een tweede middel de schending wordt ingeroepen van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel, van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Conventie van Genève), en van de artikelen 48, 49 en 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet); dat de verzoekende partij stelt dat de tolk die aanwezig was bij het verhoor van haar ouders op de Dienst Vreemdelingenzaken zijn taak niet naar behoren vervuld heeft en zeker geen Tsjechisch sprak, zodat de vastgestelde tegenstrijdigheden en onnauwkeurigheden in verband met de data in hoofdzaak aan zijn optreden te wijten zijn; dat de verzoekende partij eveneens beweert dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het Roma-probleem in het land van herkomst volledig verkeerd inschat; dat zij stelt dat de “skinheads” een echte militie, zelfs een politieke beweging, vormen, waartegen de autoriteiten niet optreden, dat aan de Romazigeuners alle sociale en economische rechten worden ontzegd en dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte deze gegevens niet bij zijn beoordeling heeft betrokken;

Overwegende dat de beroepen tot nietigverklaring tegen de bevestigende weigeringsbeslissingen genomen ten opzichte van de ouders van de verzoekende partij werden verworpen bij arresten nrs. 109.077 en 109.078, beide van 10 juli 2002; dat de kritiek, die de verzoekende partij levert ten aanzien van deze beslissingen, dan ook niet dienstig is;

Overwegende dat het verder voor de kandidaat-vluchteling niet volstaat om te verwijzen naar de algemene politieke situatie in zijn land van herkomst; dat hij met concrete elementen moet aantonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging kan koesteren in de zin van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; dat het tweede middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat de vordering tot schorsing van de

tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met dit beroep wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op tien juli tweeduizend en twee, door

de H.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	D. LANGBEEN,	hoofdgriffier.

De hoofdgriffier,

De voorzitter,

D. LANGBEEN.

E. BREWAEYS.